
FICCIONS

LA MÀQUINA DEL "CONTINUUM"

Joan Llumí

Hi ha màquines i màquines! L'Andreu, un inventor entestat a modificar les condicions de l'espai-temps, ha aconseguit construir un aparell que envia els objectes qui sap a on. Ara bé, s'ha de provar. Qui hi farà de conillet d'Índies. . . ?

L'Andreu es dedicava a construir els ginys més fantàstics que us pugueu imaginar. Mai no he sabut d'on li venia la formació per dur a terme els seus extraordinaris projectes.

Aquell dia em va rebre amb un cert nerviosisme. Els ulls li brillaven amb la lluentor del febrós.

-Saps què he aconseguit?

-Com vols que ho sàpiga, jo...?

-Doncs he aconseguit la màquina de l'espai-temps!

-La màquina de l'espai-temps?

-Això mateix, perquè has de saber que tot això de les màquines del temps és pura bajanada, ja que tothom sap que l'espai-temps forma un *continuum*.

-Què em dius?

-El que sents. És per això que jo he acoblat a la meua màquina dos discos per les quatre dimensions. No et pots imaginar el que li pot passar, a en Puig, amb la seva màquina exclusivament orientada a modificar les condicions temporals. Que hi vagi amb compte, el Puig, amb el seu artefacte!

-No sabia que en Puig es dediqués a aquestes coses.

-Avui tothom en construeix, d'aquestes màquines. Al Museu de la Ciència donen uns fullets amb instruccions per construir-les. Fins i tot els nens de les escoles en fan, d'aquestes peces. Però no tothom s'hi atreueix, amb això del *continuum*.

-És ben cert que vivim en una època progressiva...

-No ho saps prou. Si no t'espaviles, el veí posa al balcó la seva màquina i ja t'ho pots imaginar, el que passa...

-No que no m'ho puc pas imaginar. Què pot passar?

-Doncs que els coloms que embruten els testos van de pet al passat. Aquestes màquines ho envien tot a uns altres temps. Ara, que no sé pas com hi arribaran els coloms, perquè deixen molta ploma vora de la màquina. Això de les plomes és el que amoïna més el veïnat.

-I la teua màquina què fa?

L'Andreu va il·luminar els llavis

amb un ample somris de satisfacció. No va contestar. Em va fer un gest per tal que el seguís.

Tots dos vam arribar al cobert del pati on darrerament portava a terme els seus projectes.

Allí, vaig veure, per primer cop, la màquina del *continuum*. No semblava gran cosa.

-Vet aquí el giny més gran de tots els temps.

-Que l'has provada, la màquina?

-I tant. Hi he posat el Piper, el *caniche* que et fa tantes festes quan et veu...

-Ets bàrbar, tu! Quin efecte es pot haver produït amb l'alteració de l'espai i el temps? Per ventura, l'has convertit en un gos immens o, al contrari, en una mena de puça?

-Res d'això, estimat. El Piper, tan llest i espavilat com era, s'ha convertit en polsim intel·ligent... S'ha difós per tot l'espai a través de tots els temps...

Ho confesso: sortint de ca l'Andreu, vaig sentir la temptació de dirigir-me a l'Associació Protectora d'Animals per informar del fet.

